

Gülen Bir Çocuğuz Oysa

– S.ARS. · 21 Nisan 2011

Ne çok severiz bilir misin sevdiğim beyaz olanı
Kefeni üstümüze örtülmeseler bir çukurda
Siyah bir başka durur üstümüzde asil olandan gelir
Hep kötülüğün simgesi bilmişizdir karartma geceleri
Aslanı, kartalı hep başımızın üstünde tutmuşuzdur
Koyunları, kuzuları, balıkları aşağılarken sorgulamamışızdır
İnsan olarak yaşarken benzetmelerimiz çıkarlarımızın yanındadır
Azrail'i melekten saymamışızdır ecel geldiğinde
Kendimizi sonsuz eyleyip yarına aldirmeden yaşarken
Çocukken sakalımız olsun isteriz
Büyüdükçe beyazlaşan saçlarımıza sitem ederiz
Bilmediğimiz sayılara âşık olmuşuzdur
Önce sesimizin kalınlaşmasına içlermişizdir
Sonrada sakalsız hallerimizi özlem dolu vakit aralarına
Kaybettiğimiz cep harçlıkları hep hüznle hatırlanır
Küçük ellerimizle yaptığımız resimlere hıçkırıklı bakarız
Sevgiliye yazılmış mektupları ah çekip anarken buluruz kendimizi
Renkli rüyaların, toz pembe düşlerin yitirilmesi kadar acı yoktur
Hatıralar bir sürü unutulmaz niyetli gecelerle yer değiştirirken
En ummadığımız anda hayatın kucağına düştüğümüzde canlanır
Yaşamak isteyip de istemekle yetindiklerimiz
Şimdi büyük ellerimizin, delik cebimizin arifesinde nefes alıyoruz
Geceler daha bir siyah oluyor, yaşlı sabahlarla birleşiyor
Köşedeki kahvenin sığıntı bir köşesinde otururken
Önümüzden gülen bir çocuk geçiyor
Elinde sıkıca tuttuğu oyuncağıyla
Belki bilmiyoruz nerden geldiğini vakitsiz vakti
Ömrümüz seyrine düşmüş zamanın arkasında ilerliyor
Bizse sokaktan bir çocuk geçti demekle yetiniyoruz
Zaman aldirmeden akıyor içine kendimizi koymaktan korkuyoruz
Önümüzü bile görmeden bir adım daha atıp geçiyoruz yanından
Kendi çocukluğumuzu unutuyoruz...